

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o rentę z tytułu niezdolności do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 marca 2012 r.,

skargi wnioskodawcy o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem

Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r., sygn. akt II UZ 26/11,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2011 r., wydanym w sprawie II UZ 26/11, oddalił zażalenie wniesione przez ubezpieczonego K. G. od postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 31 stycznia 2011 r., odrzucającego jako spóźnioną skargę ubezpieczonego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 19 grudnia 2005 r.

W piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 2012 r. ubezpieczony K.G., reprezentowany przez swojego pełnomocnika, powołując jako podstawę wznowienia art. 401 pkt 1 k.p.c. (w związku z art. 48 § 3 k.p.c. i art. 413 k.p.c.), art. 401 pkt 2 k.p.c. (w związku z art. 379 pkt 1 k.p.c.) oraz art. 403 § 2 k.p.c., a nadto

wskazując na obrazę: art. 398¹³ § 1 k.p.c., art. 398¹⁴ k.p.c., art. 398¹⁹ k.p.c. i art. 114 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 4 – 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, zawarł skargę o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r., II UZ 26/11, w której domagał się:

1. wznowienia postępowania zakończonego wymienionym postanowieniem Sądu Najwyższego,
2. wyłączenia SSN J. K. za składu sądu orzekającego przy rozpoznawaniu zażalenia ubezpieczonego, zgodnie z art. 48 § 3 k.p.c.,
3. uchylenia w sprawie wyroków sądowych pierwszej i drugiej instancji, umorzenia postępowania sądowego i przekazania sprawy organowi rentowemu do rozpoznania,
4. zasądzenia od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie może ulegać wątpliwości fakt, iż podstawowym żądaniem sformułowanym przez ubezpieczonego w wyżej opisanej skardze jest żądanie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r., wydanym w sprawie II UZ 26/11. Należy zatem stwierdzić, że żądanie to winno zostać ocenione z uwzględnieniem przepisów zawartych w dziale VI Kodeksu postępowania cywilnego (art. 399 – 416¹ k.p.c.). Zgodnie z art. 399 § 1 k.p.c. w wypadkach przewidzianych we wspomnianym dziale VI Kodeksu postępowania cywilnego można natomiast żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. Stosownie do § 2 wymienionego przepisu, wprowadzonego ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. nowelizującą Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), postępowanie może być wznowione również w razie zakończenia go postanowieniem, jednakże wyłącznie na podstawie określonej w art. 401¹ k.p.c. Wskazana regulacja oznacza, że instytucja wznowienia postępowania dotyczy co do zasady jedynie prawomocnych wyroków, natomiast postanowień tylko wówczas,

gdy podstawę skargi stanowi art. 401¹ k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. Cytowany art. 399 § 2 k.p.c. zawiera zatem wyjątek od ogólnej zasady określającej zakres przedmiotowy skargi o wznowienie postępowania. W myśl powszechnie przyjętych zasad wykładni przepisów prawa norma zawierająca wyjątek od zasady nie może być jednakże interpretowana w sposób rozszerzający, ani też stosowana w drodze analogii do innych sytuacji niż w niej przewidziane. Z tych przyczyn za niedopuszczalną należy uznać taką wykładnię art. 399 k.p.c., która dopuszczałaby możliwość wznowienia postępowania w każdej sprawie, także zakończonej prawomocnym postanowieniem, które zostało wydane na podstawie aktu normatywnego, w stosunku do którego Trybunał Konstytucyjny nie orzekł o jego niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2007 r., I CO 8/07, LEX nr 457745 oraz z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 5/11, LEX nr 966821).

Przedmiotem skargi wniesionej przez ubezpieczonego jest, co już wyżej zostało podniesione, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r. Zdaniem Sądu Najwyższego ocena treści owej skargi przez pryzmat treści art. 399 § 2 k.p.c. musi prowadzić do wniosku, że przepis ten nie może znaleźć zastosowania w rozpoznawanej sprawie. Po pierwsze dlatego, że sam ubezpieczony nie wskazał art. 401¹ k.p.c. jako podstawy prawnej swej skargi, gdyż oparł ją na podstawie art. 401 pkt 1 i 2 k.p.c. oraz art. 403 § 2 k.p.c. Poza tym nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości fakt, iż zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego nie zostało wydane na podstawie aktu normatywnego, którego niezgodność z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą stwierdził Trybunał Konstytucyjny. Podstawę prawną wymienionego orzeczenia stanowiły bowiem przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, a w szczególności art. 407 § 1 k.p.c., art. 410 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., których zgodność z Konstytucją lub ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi nigdy nie była kwestionowana.

W przedstawionej sytuacji, ocena dopuszczalności skargi wniesionej przez ubezpieczonego musi być dokonywana wyłącznie przez pryzmat art. 399 § 1 k.p.c., a ten przepis daje możliwość żądania wznowienia tylko takiego postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem.

Kierując się przedstawionymi argumentami oraz opierając się na treści art. 410 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy uznał, że skarga ubezpieczonego jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu. Z tych względów orzekł zatem, jak w sentencji.